

[Erik Hansen.]

Samvirke og Arbejdsgiverforeningen, og på det grundlag blev loven ført ud i livet.

Om det, vi står med nu, vil jeg gerne sige, at jeg føler, at sagen er grebet an fra den forkerte ende. Jeg ved i øvrigt ikke — det er en sidebemærkning — om den har været forelagt dagsaktuelt for regeringens økonomiudvalg, men det gælder måske kun besparelser.

Det ligger jo sådan, at når vi kommer op på de dagpengebeløb, der her er tale om, kan man, som der står i noget af det skriftlige materiale, som er tilstillet udvalget, godt få sine tvivl om, hvorvidt man er kommet op i en størrelsesorden på nogle felter, hvor man må sige, at i hvert fald det økonomiske incitament til at søge beskæftigelse er nedskrevet. Det kan naturligvis have mange uheldige følgevirkninger; jeg siger ikke dermed, at det får det. Det kan have den følgevirkning, som vi må finde i allerhøjeste grad utilfredsstillende, at det da er givet, at der skal en lang række foranstaltninger til i form af mobilitetsfremmende indsats. Det er selvfølgelig meget godt, at vi i et svar fra ministeren får besked om, at man er opmærksom på, at der kan være behov for forandringer, når det drejer sig om rejsehjælp, dobbelt husførelse, bolig hjælp, etableringshjælp osv. Det er meget rimeligt, men det havde nok været rimeligere, om man var begyndt, skal vi sige fra den ende af.

Ved de foregående ændringer på arbejdsmarkedsområdet har vi drøftet rationaliseringen af arbejdsformidlingen. Nu er det givet, at når incitamentet til beskæftigelse gøres mindre, må der strammes, når det drejer sig om at få folk i beskæftigelse. Derfor hedder det også i et af svarene til os, at man naturligvis vil se, på hvilke felter inden for arbejdsformidlingen man kan rationalisere og sætte ting i gang. Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at sidst, vi havde denne lovgivning til behandling her i tinget, drøftede vi, om man ikke eksempelvis kunne indskrænke antallet af de lokalkontorer, som

man efter min og mit partis opfattelse har fået i for stort et antal ud over landet. Nu bliver det oplyst, at man har rationaliseret, man har skåret en 10-20 stykker væk, og mit spørgsmål, må naturligvis så være: er de ambitioner, man havde, dermed opfyldt?

En anden ting er, at man nok også, når vi kommer op på, at det offentlige er den, som bærer den største byrde ved solidariteten, kunne have drøftet, om arbejdsløshedsforsikringen som sådan ikke burde skifte bopæl — jeg tænker her på, om den burde knyttes nærmere til den offentlige sektion.

Når man taler om fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste, har andre før mig her spurgt: hvad er i grunden fuld dækning? Og dér vil jeg gerne henvise til en, synes jeg, ganske nyttig oplysning, udvalget har fået i bilag 15. Der står oppe foroven „Arbejdsministeriets økonomisk-statistiske konsulent“. På min kopi ser det nu ud til, at det økonomisk-statistiske er overstreget, og det er måske af besparelshensyn, man har anvendt det papir; men for god ordens skyld nævner jeg, at der står sådan foroven. Der står i dette svar til udvalget, at 90 pct. må formodes i en række tilfælde at give tilnærmelsesvis fuld erstatning, 90 pct. må anses for i mangfoldige tilfælde at være fuld erstatning, og det må formodentlig være fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Når det står på den måde, er det naturligt at gå videre og se på, hvor meget man i grunden får ud af det. En af de ting, udvalget har beskæftiget sig med, og som udvalget gerne var dykket noget længere ned i for ligesom at få den mere lagt blot, var spørgsmålet om skattetrækket. I det, man nu er nået frem til, står der nogenlunde klart, at man må regne med, at når skatten er trukket fra den forhøjelse, der nu bliver tale om af dagpengene, bliver der ikke ret meget tilbage at hente. Det fortæller en og anden ting om, at udgiftslovgivningen ikke lige i øjeblikket er sagen alene. Det fortæller noget om, at udgiftslovgivningen er oppe i en sådan størrelse, at der ikke bliver meget tilbage af et tillæg, uanset om det er et tillæg